

האשה רבה פרק עשירי יבמות

צג.

עין משפט גר מצוה

נה א ב מיי פ"ב מהל'
נדרים הלכה י סמג
לחון רמב"ם ט"ו ע"ד
סימן רל ע"ב ע"ג
וטו"ש א"ש פ"א סמג
ס"ג ע"ד
ג ד ג מיי פ"ב מהל'
מורה הלכה ב סמג
ע"ש מב טו"ש ע"ב סימן
רע ס"ג ע"ד

תוספות ישנים

א"ל שפיר עבדת וכו' אלו
צמות ויבום טו"ס.
למשום ויבום שמת ע"ש לעשר
עליהם ונאף שלא באו
לעולם ומתה דהיי מימי
מהאי קרא דאדם מקנה
דבר שלא בא לעולם אלא
מכאן לא משמע אלא
בשבת ויום טוב ומאן דלית
ליה אדם מקנה איה ליה
בכל ענין וגם קשה דבכל
מקום דקאמר דלאמרינן
אדם מקנה לא משמע שיהא
מאורי"ה דלי הוה
דלוריי"ה לית מאן דפליג
וג"ל דאין התלמוד מציא
קרא לומר דשפיר עבד
שעשר עד שלא בא לעולם
דשפיעא ליה ל"י ינאי
לדעת מקנה ומה לא
הוצי' לשאלו אי שפיר עבד
אכן שאל ל"י חייא אי שפיר
עבד שעשר שלא מן
המקור שהרי לא היה אלא
השפיר וד שפיר עבדת
משום כבוד שבת ומימי
קרא דכתיב כל הימים אלו
צמות ויבום טו"ס:

מוסף רש"י

קונם שאני עושה
לפיך. מה שאני עושה
יהיה קונם לפיך, יהי עליך
הקנס. ומלשנות לו
(כתובות טו.) וב"י ט"ו ע"ג
וקדושין טו.) אין צריך
להפיר. מר זה שאין צוה
כל להקדיש לפי שהוא של
אין בעלה (כתובות טו.) אין בעלה
כ"ל להפיר שאין נדרה כל
שהיו משעבדת לו (קדושין
טו.) דלא אמרה כלום דלאו
כל כמינה לאפקועי נבעל
מה דזכי ליה רחמנא (ד"ר
טו.) ואפילו למת מעדיף
נמי לא חיישין ולי משתפס
נמי לבעל הוא (כתובות
טו.) שמוא תעדיף עליו
ויתר מן הראוי לו. שמוא
מעדיף על מעשה ידיו
ויתר מן הראוי לו ויתר
מנה שהיא חייבת לעשות
לו ובכתובות (ד"ל) אמרינן
מה היא עושה לו משקל ה'
סלעים שמי ביהודה שהן
עשר סלעים בגלגל, ולי
אחיה העדפה קדשה אע"ג
דלא באה לעולם בשעת
הנדר (קדושין טו.) דמותר
זה איתו שלו ויכולה
להקדישו (כתובות טו.)
והעדפה דדה הוא וחיל
עלה קונם (טו.)
יקדשו ידיו לעושיהם.
למי שבראם, ומיהו ממדי
דמשעבדי דיהי לבעל לא
מלי לאפקועיניהו (קדושין
טו.) המוכר פירות דק
לחברו. קונם שנתנו
פירותיו, עד שלא באו
לעולם יכול לחזור בו.
אם בא לחזור בו קונם
שנתנו פירותיו חזר אפילו
בא לעולם, הני מילי שאל
דאין אדם מקנה דבר שלא
בא לעולם, הני מילי שאל

אין צריך להפיר. צמעה לה מזונות ומעה כסף איירי ולכן אין
צריך להפיר שהמומר הכל שלו והעדפה שעי' הדחק נמי סבר
דהויא לבעל אבל אין לומר דאין צריך להפיר משום דקסבר אין אדם
מקדיש דבר שלא בא לעולם דא"כ אמאי נקט שאני עושה לפיך ליתני
המקדיש עושה ידיו של עצמו:

רבי עקיבא אומר יפיר. דקסבר
העדפה שעל ידי הדחק לאשה
כדאמר צריש מציאת האשה (כתובות
טו.) וא"ת והיאך יכול להפיר והא
אין זה דבר שציוו לצינה וי"ל דחשיב
נמי ציוו לצינה לפי שאין יכול לזיזר
וליקח צממאוס את הראוי לו ליקח א"י
גם חלקה משעבד לו שילקח צמם
קרקע והוא אוכל פירות וא"כ
היאך יכולה להדירו כיון דמשועבדת לו
וי"ל דוקא בעיקר מעשה ידיה אלמנה
לשיעבודיה דבעל שהם לגמרי שלו אבל
הכא דאין לו אלא פירות לא אלמנה:
יתקדשו ידיו לעושיהם. להקדיש
שעשאו אצל אין לפש
לעושיהן היינו למלאכתם דא"כ הוה
ליה למימר למעשיהן כדאמר בסוף
פ"ק נדרים (דף י"ג.) ידי למעשיהם:
ורב נחמיה אומר אף משבאי עושים
וכו'. סברת רב הונא הפוכה מדרי
נחמן דאין דבר שלא בא לעולם כדפי'
בפ"ק דכתובות (דף י"ד.) וס' ד"ה המוכה) ובסוף
פ"ק דגיטין (דף י"ג.) וס' ד"ה לנכרי):
קנויה דף מעבשיו קנה. וקשה
לר"י למה צריך מעבשיו
דכיון דלית ליה אדם מקנה דבר שלא
בא לעולם כאילו בא לעולם ובדבר
שאל לעולם א"י מעבשיו כדאמרינן
בפרק האומר בקדושין (דף נ"ג.) גבי
האומר לאשה הרי את מקודשת
לאחר ל' יום וצוה אחר וקדשה בתוך
שלשים יום מקודשת לשני לא בא אחר
וקדשה בתוך שלשים מהו רב ושמואל
דאמרי תרוייהו מקודשת אע"פ שנתאלכו
וכו' (דף נ"ג.) ובעל
נמי גבי לאחר שמתגיירי ליכא מעבשיו
וכן גבי פירות ערוגה לקמן ואר"ת
הכא אלטרין מעבשיו משום דסתם קנין
שדה הוא בחליפין או בשטר ובחוקה
דכסף אין קונה במקום שכתובין שטר
אם לא שפירש בדיחא אי צעירא בכספא
איכני (טו.) בפ"ק דקדושין (דף טו.)
ובמקומו שר' רב היו כותבין את השטר
ובכמה מקומות מצינו בהש"ס שלא היו
קונין בכסף כדאמר בחוקת הבתים (ב"ב
דף נ"ד.) ועוד כוכבים ממי מטי
זוהי ליה איסתליק ליה ישראל לא קני
עד דמטי שטר' ליה וצ"ל דב"מ (דף ט"ו.)
מכדי האי גזרה צנאי קני ליה בהאי
שטר' אלא קספא בעלמא והכי צריך
מעבשיו דאפילו דבר שאל לעולם אי
אמר קני בחליפין לאחר ל' ולא אמר
מעבשיו לא קנה הואיל ובשעה שיש
לקנין לחול דהיינו לאחר ל' כבר פסקה
החוקה או החזר הסודר כדאמרינן בהש"ס
שנפלו (כתובות דף פ"ב.) משוך פרה זו
ולא תהא קנויה לך עד אחר ל' לא קנה כי
לא אמר מעבשיו לפי שבשעת הקנין כבר
פסקה המשיכה וכן כשקנה בשטר צריך
מעבשיו שאפילו יהיה נקדע השטר או
נאבד קנה דאי לא אמר מעבשיו ונקדע
בתוך כך או אבד לא קנה כיון דבשעת
קנין אין כאן שטר כדאמר למ"ד דמקודשת
ומגורשת לכשיצא דאם נקדע או אבד
הגט אינה מגורשת אבל גבי אחר שמתגייר
א"י מעבשיו דסתם קדושין בכסף הם
דאפילו נתחללו המעות חשוב כל שעה
כאילו הם צעין שהמעות נשארו אצל
המקנה ואם לא נעשה הקנין היה מוטל
עליו להחזירם וחשוב כאילו הם צעין
לשם קדושין דלאו למלוה דמי ולא
לפקדון כדאמר בהאומר (קדושין דף נ"ג.)
לדשוין דמי וחשוב כאילו מוסר ליד
הקונה לעמוד צידו ולקנות כשיצא
הזמן שקדע אע"ג דרב מספקא ליה (טו.)
צמעשיו ולאחר שלשים יום אי תנאה
הוה מ"מ מהני הכא בשדה מעבשיו
דהכא שפיטול דלאו חזרה הוה דודאי
בדבר שצידו להקנות עכשיו יש להסתפק
כשאמר ולאחר שלשים שחזר ממה
שאמר בתחלה מעבשיו אבל בדבר שאין
צידו להקנות עכשיו כי הכא כשאומר
לכשאקנה אין זה חזרה אלא דא"ר יוחנן
בפ' האשה שנפלו (כתובות פ"ב.) וס'
משוך פרה זו ולא תהא קנויה לך עד
לאחר ל' יום קנה ומוקי לה דאמר
מעבשיו אפי' עומדת בצאם אי חזרה
הוה אמאי קנה ואי תנאה הוה ונגמר
הקנין מעבשיו למה לי עומדת בצאם
אפי' ברה"ר או ברשות מקנה נמי
ובהכוחב (טו.) משמע דדוקא נקט אגם
שראו למשיכה ואר"י דלא קשה מידי
ד"י יוחנן לטעמיה דלית ליה בהאומר
(קדושין טו.) דמעבשיו ולאחר ל' לא הוה
תנאה ולא חזרה אלא ה"ק דמעבשיו
יתחיל הקנין ולאחר ל' יגמור ולהכי
צעין שעתא שעתא צדוק בשעת צדוק
הראוי לקנין ולמשיכה שאו נגמר
הקנין ודיו קני אחר שלשים פרי"י
דכ"י הוה דבכסף אפילו אינו צעין
ובשטר כשהוא צעין בלשות קונה
בסוף ל' קני לא מעבשיו לכ"ע אבל
משיכה וחוקה וחליפין ושטר שנקדע
לא מהני לכ"ע (י) ואף דאם אמר מעבשיו
ולאחר ל' מהני לכ"ע חלקות לגמרי
לרבי יוחנן כיון דבשעת גמר הקנין
אין שטר וחוקה וחליפין אצל משיכה
קונה מעבשיו ולאחר ל' כיון דבסוף ל'
הפרה עומדת בצאם שהוא מקום
הראוי לקנין דע"י תחלת משיכה
שהתחיל קנין נעשה האגם רשותו והוה
לה משיכה אריכתא ואפילו יתה מן
האגם תוך ל' או אפילו משכה המקנה
לחזרו ושוב (טו.) בתוך שלשים חזרה
לאגם קני ולר' דמספקא ליה אי חזרה
הוה לא מהני מידי ולא שמואל דפשיטא
ליה דתנאה הוה בצוליה קני כיון שלא
חזר בו מן הזמן וא"ת ואמאי לא קני
ל' יוחנן פרה אפילו ברה"ר או ברשות
המקנה כמו שקנה קרקע במהיום
ולאחר מיתה דקני מהיום גוף ולאחר
מיתה פירות ושמואל וסמאי דמהיום
ולאחר מיתה משמע טפי שרואה לקנות
גוף מהיום ומסתברא דכיון דאמר
לאחר מיתה דלהצריח נכסים משאר
יושעים קאמי ליה לגוף בהשתא. ר"י:
ביידיה בנתא ברה"ר. אר"י
דמשל אריס הוה שהיה נתן לרבי ינאי
דאי משל רבי ינאי לא משל דבר שלא
בא לעולם אפילו הוה מחזירם הוה
שצידו לתלוש כדמוכח בהאומר בקדושין
(דף ט"ג.) וס' ולא מסתבר לומר
דלא חשיב הכא צידו לפי שהיה רחוק
ממה דאין נראה לחלק בין קרוב
בין רחוק:
לחזר אחר שאל לעולם (ב"ב טו.) משבאו
לעולם (טו.) דאי שמיט ואכיל לא
מפקינן מיניה. שהרי כל זמן שאל חזר
ממנו על אפילו אע"פ שנתנו שלא היה
ידוע שיוכל לחזור ממילה היא (טו.)
אף משבאו לעולם (טו.) אף משבאו
לעולם לך מעבשיו. שכתבתי לא אוכל
לחזור

קונם שאני עושה לפיך. אשה שאמרה לבעלה מה שאני עושה מלאכה
יהא אסור לפיך בקונם: אינו צריך להפיר. דכיון דקא משעבדת ליה
למעשה ידיה לא מציא נדרה: שמוא העדיף עליו כו'. דתנן (כתובות
דף טו.) מה היא עושה לו משקל ה' סלעים שמי כו' וטפי לא משעבדת
ליה והעדפה חילל נדר אע"ג דעדיין
לא נעשית המלאכה: ופליגא דרב
נחמן. הא דאוקימנא דלר"ע אין אדם
מקנה דבר שלא בא לעולם: רב הונא
כרב. כלומר מרוב שהוא רביה קבלה
ורב מרבי ינאי וכן כולם. וזה למעלה
מדורו של זה היה: המוכר פירות דקל.
צמות הגמול: עד שאל באו לעולם.
אם בא לחזור בו קונם ויטן שאו
האילנות מוציאין יכול לחזור בו:
משבאו לעולם אין יכול לחזור בו. דכי
אחו חילל וציוו. אלמא אדם מקנה דבר
שלא בא לעולם: האומר לחברו.
קודם שקנה את השדה: קנה. והוא
מתנה. אלמא מרוב שמיט ליה: נגה
ליה. שיהיה יותר ממונו: ועינייהו.
ואע"ג דאכתי לא אמו: למען סלמד.
גבי תרומה ומעשרות כתיב ואללת
לפני ה' וגו': כל הימים אלו יו"ט
ושבתות. הוה למד להסיר שלא יבטל
עונג שבת בשביל תיקון הטבל: למאי
הלכתא. ומה תהא קרא לאזורי:
אי נימא עשורי בשבטא ומיכל
ואיטרין לאשמעינן דאע"ג דשבת
הוה מתקין פשיטא וכי איטרין קרא
למישרי טלטול דרבנן הפרשת
מעשרות בשבת אינה אלא משום שבות
דמנן אלו הן משום שבות לא מגביהין
תרומות ומעשרות במסכת צ"ה
(דף לו.) והיא אסור לן קרא טלטול
בעלמא דאיטרין למשיכה הכא:
אלא

קונם (טו.) שאני עושה לפיך אין צריך להפיר ר"ע
אומר יפיר שמוא (טו.) תעדיף עליו יותר מן
הראוי לו הא איתמר עלה א"ר הונא בריה
דרב יהושע ב"באומרת יקדשו ידיו לעושיהם
דידיים איתנהו בעלמא ופליגא דרב נחמן בר
יצחק דאמר רב נחמן בר יצחק רב הונא כרב
ורב כרבי ינאי ורבי ינאי כרבי חייא ור' חייא
כרבי ורבי מאיר ור"מ כרבי אליעזר בן
יעקב ור' אליעזר בן יעקב כר' עקיבא דאמר
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם רב הונא
מאי היא דאיתמר (טו.) המוכר פירות דקל לחברו
אמר רב הונא עד שלא באו לעולם יכול
לחזור בו משבאו לעולם אין יכול לחזור בו
ור"ג אמר יאף משבאו לעולם יכול לחזור בו
אמר רב נחמן מודינא דאי שמיט ואכיל לא
מפקינן מיניה רב דאמר רב הונא אמר
רב (טו.) האומר לחברו שדה זו שאני לוקח
לכשאקנה קנויה לך מעבשיו קנה רבי
ינאי כרבי חייא דרבי ינאי הוה ליה אריסא
דהוה מייתי ליה כנתא דפירי כל מעלי
שבתא ההוא יומא נגה ליה ולא אתא שקל
עשר מפירי דביתיה עלייהו אתא לקמיה
דרבי חייא א"ל (טו.) שפיר עבדת דתניא ירמיען
תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים אלו
שבתות ויו"ט למאי הלכתא אילימא לעשורי
ומיכל א' איטרין קרא למישרי טלטול דרבנן
בעלמא דאיטרין למשיכה הכא:
אלא
שלשים יום מקודשת לשני לא בא אחר
וקדשה בתוך שלשים מהו רב ושמואל
דאמרי תרוייהו מקודשת אע"פ שנתאלכו
וכו' (דף נ"ג.) ובעל
נמי גבי לאחר שמתגיירי ליכא מעבשיו
וכן גבי פירות ערוגה לקמן ואר"ת
הכא אלטרין מעבשיו משום דסתם קנין
שדה הוא בחליפין או בשטר ובחוקה
דכסף אין קונה במקום שכתובין שטר
אם לא שפירש בדיחא אי צעירא בכספא
איכני (טו.) בפ"ק דקדושין (דף טו.)
ובמקומו שר' רב היו כותבין את השטר
ובכמה מקומות מצינו בהש"ס שלא היו
קונין בכסף כדאמר בחוקת הבתים (ב"ב
דף נ"ד.) ועוד כוכבים ממי מטי
זוהי ליה איסתליק ליה ישראל לא קני
עד דמטי שטר' ליה וצ"ל דב"מ (דף ט"ו.)
מכדי האי גזרה צנאי קני ליה בהאי
שטר' אלא קספא בעלמא והכי צריך
מעבשיו דאפילו דבר שאל לעולם אי
אמר קני בחליפין לאחר ל' ולא אמר
מעבשיו לא קנה הואיל ובשעה שיש
לקנין לחול דהיינו לאחר ל' כבר פסקה
החוקה או החזר הסודר כדאמרינן בהש"ס
שנפלו (כתובות דף פ"ב.) משוך פרה זו
ולא תהא קנויה לך עד אחר ל' לא קנה כי
לא אמר מעבשיו לפי שבשעת הקנין כבר
פסקה המשיכה וכן כשקנה בשטר צריך
מעבשיו שאפילו יהיה נקדע השטר או
נאבד קנה דאי לא אמר מעבשיו ונקדע
בתוך כך או אבד לא קנה כיון דבשעת
קנין אין כאן שטר כדאמר למ"ד דמקודשת
ומגורשת לכשיצא דאם נקדע או אבד
הגט אינה מגורשת אבל גבי אחר שמתגייר
א"י מעבשיו דסתם קדושין בכסף הם
דאפילו נתחללו המעות חשוב כל שעה
כאילו הם צעין שהמעות נשארו אצל
המקנה ואם לא נעשה הקנין היה מוטל
עליו להחזירם וחשוב כאילו הם צעין
לשם קדושין דלאו למלוה דמי ולא
לפקדון כדאמר בהאומר (קדושין דף נ"ג.)
לדשוין דמי וחשוב כאילו מוסר ליד
הקונה לעמוד צידו ולקנות כשיצא
הזמן שקדע אע"ג דרב מספקא ליה (טו.)
צמעשיו ולאחר שלשים יום אי תנאה
הוה מ"מ מהני הכא בשדה מעבשיו
דהכא שפיטול דלאו חזרה הוה דודאי
בדבר שצידו להקנות עכשיו יש להסתפק
כשאמר ולאחר שלשים שחזר ממה
שאמר בתחלה מעבשיו אבל בדבר שאין
צידו להקנות עכשיו כי הכא כשאומר
לכשאקנה אין זה חזרה אלא דא"ר יוחנן
בפ' האשה שנפלו (כתובות פ"ב.) וס'
משוך פרה זו ולא תהא קנויה לך עד
לאחר ל' יום קנה ומוקי לה דאמר
מעבשיו אפי' עומדת בצאם אי חזרה
הוה אמאי קנה ואי תנאה הוה ונגמר
הקנין מעבשיו למה לי עומדת בצאם
אפי' ברה"ר או ברשות מקנה נמי
ובהכוחב (טו.) משמע דדוקא נקט אגם
שראו למשיכה ואר"י דלא קשה מידי
ד"י יוחנן לטעמיה דלית ליה בהאומר
(קדושין טו.) דמעבשיו ולאחר ל' לא הוה
תנאה ולא חזרה אלא ה"ק דמעבשיו
יתחיל הקנין ולאחר ל' יגמור ולהכי
צעין שעתא שעתא צדוק בשעת צדוק
הראוי לקנין ולמשיכה שאו נגמר
הקנין ודיו קני אחר שלשים פרי"י
דכ"י הוה דבכסף אפילו אינו צעין
ובשטר כשהוא צעין בלשות קונה
בסוף ל' קני לא מעבשיו לכ"ע אבל
משיכה וחוקה וחליפין ושטר שנקדע
לא מהני לכ"ע (י) ואף דאם אמר מעבשיו
ולאחר ל' מהני לכ"ע חלקות לגמרי
לרבי יוחנן כיון דבשעת גמר הקנין
אין שטר וחוקה וחליפין אצל משיכה
קונה מעבשיו ולאחר ל' כיון דבסוף ל'
הפרה עומדת בצאם שהוא מקום
הראוי לקנין דע"י תחלת משיכה
שהתחיל קנין נעשה האגם רשותו והוה
לה משיכה אריכתא ואפילו יתה מן
האגם תוך ל' או אפילו משכה המקנה
לחזרו ושוב (טו.) בתוך שלשים חזרה
לאגם קני ולר' דמספקא ליה אי חזרה
הוה לא מהני מידי ולא שמואל דפשיטא
ליה דתנאה הוה בצוליה קני כיון שלא
חזר בו מן הזמן וא"ת ואמאי לא קני
ל' יוחנן פרה אפילו ברה"ר או ברשות
המקנה כמו שקנה קרקע במהיום
ולאחר מיתה דקני מהיום גוף ולאחר
מיתה פירות ושמואל וסמאי דמהיום
ולאחר מיתה משמע טפי שרואה לקנות
גוף מהיום ומסתברא דכיון דאמר
לאחר מיתה דלהצריח נכסים משאר
יושעים קאמי ליה לגוף בהשתא. ר"י:
ביידיה בנתא ברה"ר. אר"י
דמשל אריס הוה שהיה נתן לרבי ינאי
דאי משל רבי ינאי לא משל דבר שלא
בא לעולם אפילו הוה מחזירם הוה
שצידו לתלוש כדמוכח בהאומר בקדושין
(דף ט"ג.) וס' ולא מסתבר לומר
דלא חשיב הכא צידו לפי שהיה רחוק
ממה דאין נראה לחלק בין קרוב
בין רחוק:
לחזר אחר שאל לעולם (ב"ב טו.) משבאו
לעולם (טו.) דאי שמיט ואכיל לא
מפקינן מיניה. שהרי כל זמן שאל חזר
ממנו על אפילו אע"פ שנתנו שלא היה
ידוע שיוכל לחזור ממילה היא (טו.)
אף משבאו לעולם (טו.) אף משבאו
לעולם לך מעבשיו. שכתבתי לא אוכל
לחזור

א) כתובות טו. טו. ע.
מדיס פה. קדושין טו.
ב) וקדושין טו. ע"ש
טו"ס. א) ב"מ טו. ד) ס' טו.
טו. טו. טו. טו. טו. טו.
כג. ד"ה טו"ס. טו. טו. טו.
טו"ס. טו. טו. טו. טו. טו.

תורה אור השלם

1. ואבלת לפני י?
אלהיך במקום אשר
יבחר לשכן שמו שם
מעשר דגנך תירשך
וצדקך וצדקתך
וצדקתך למען תלמד
לקראת את י' אלהיך כל
הימים: דברים טו. כג

גליון הש"ס

גמ' ב"ע דאמר אדם
מקנה דבר שלא בא
לעולם. ע"י כ"ן סוכה דף
ל"א: שם אצטרך דקא
למישרי טלטול דרבנן
וכיה צינא פג ע"ב ו"ע
לפני טלטול הו"ל למימר
מתקן דרבנן: רש"י ד"ה
רב הונא כרב בו"י זה
למשיכה מדורו וכו'. ע"י
תשובת ח"י סימן ל"ד דף
נ"ג:

הגהות הב"ח

א) גמ' שמוא תעדיף. י"ב
וע"פ שם בקדושין דף טו.
ב) תוס' ד"ה קנויה וכו'
מקודשת לי לאחר ל' וכו':
ג) בא"ד בכספא איכני
כדאיתא בסוף פ"ק
דקדושין: ד) בא"ד וסמך
שקדע לא מהני לר' אמר
אמר מעבשיו לר' אמר
ולאחר שלשים מהני
לכ"ע בכלום אבל א"ל
אמר מעבשיו ולאחר שלשים
וכו' שטר הנאבד ושקס
לכ"ל: ה) בא"ד ושוב
בסוף שלשים חזרה לאגם: